

ви, мѣдникари, ако останите на таквызи шарлатаны да съчиняйтъ законы за управление на обществото!

— Тѣзи злодѣйци сж които во времето на Нерона западихж Римъ, извика златарьтъ.

Тѣй като вдѣхваше този пріятелскій разговоръ физиономіята и и подозрително званіе на вѣрата на Назарянина, той разумъ че докарваше страхъ на предстоящитъ. Той погледнж наоколо и видѣ че любопытнитъ са патрупвахж и шумняхж, погледнж ги ещѣ веднажъ съ недовѣріе и жалость, загжрнж са въ тогата си и си отиде като изрече полека, но съ и съ начинъ да са чуе, слѣдущитъ думы.

— Чада на заблужденіето, идолопоклонници! Не вы ли научи трусьтъ на минжлата нощъ? Глупци! въ какво състояніе ще вы на мѣри смъртьта?

Множеството чу тѣзи пророческы думы и ги истѣдува различно кому какъто искаше страхътъ или невѣжеството, но сичкытѣ бѣхж убѣдени че сж были проклевания противъ тѣхъ; тѣ гледахж на Христіанна като на врагъ на челоувѣческія родъ и го хуляхж, и прилагателното *безбожникъ* най често ся повтаряше. Туй можаше да научи и насъ послѣдователитъ на тържествующата вече религія на Христа, че не трѣба да гонимы днесъ вѣрованія, даквото бѣше вѣрованіето на Олинеа, нито да стрѣлямы противъ друговѣрцятъ укоренія, каквыто тогасъ претърпявахж нашытѣ отцы.

Когато Олинеъ изминж множеството и стигнж въ по тихо мѣсто, съгледа обърнжто къмъ него блѣдното и прискърбно лице на единъ челоувѣкъ котото тосъ часъ позна.

Като покрываше свещеническото си облекло съ тогата, младыйтъ Апикидъ гледаше на ученика на новата и таинствена вѣра въ която и той безъ малко щѣше да са огласи.

Да не е и той нѣкой прельстителъ? мыслеше въ себе си. И той простъ и миренъ въ обходата си, въ дрехытѣ и въ лицето си, да не крме и той подъ строгостъта на чувствата развратны чувства като Арбакъ? Покриваното на Весталката да не прикрыва срамотытѣ на блудницата?

Олинеъ който са събираше съ различни челоувѣци и са одушевляваше отъ религиозенъ въсторгъ и познаваше дълбоко челоувѣческото сърце, предугади че Апикидъ душевно е смутенъ; той го приближи втрече са въ него и съ лице тихо и чисто.

— Миръ на тебе! рече като поздрави жреца на Изида;

— Миръ! повтори този думата съ видъ толкози болезненитъ, щото и самъ Назаряницитъ осѣти бодката му.